

עין משפט
גזר מצוה

לו א מיי פטיז מהל'
מעיקר הלכה ו:
לָב ב מיי שם ה' א:
לָב ג מיי שם הלכה:
לָב ד מיי שם ה' ע:
בא ו מיי שם ה' ח:
בא ו מיי פלא מהל'
מכירה הלכה יט
טוש"ע ח"מ קטנן ריד ספק
יג:

בב ח מיי פיו מהל'
פקודה הלכה ד:
בב ח מיי פלא מהל'
מכירה הלכה יט טוש"ע
ח"מ קטנן ריד ספק יכ:

רבינו גרושיה

יכול לערב מנהג יהודאי איל למהנהג האירוק איל לכתבלב הלבך לא דומיא דהלבך ראשון הוא דמנהג שור בתערבת היא עצמה אבל בשני אילים לא: ומתבטין אזיבא דר' טעמא דרין כילת. לפיכך אין מביא ברמי השור ב' אילים, אצ"ג גדול והביא גדול הוא: והא דיש בילה. אזי הוא מני למיבלל גמי מנחות בבורי הודי שרי לאתויי מפינגא למינא: והתנן איל זה עולה בר ור' אוסר: תרי גתאי ואלביא דר'. ברפפוש פכירוש דאיכא בספרים: ובטהורים שלא מתאבד. עלא אמ דר' נפל והביא דר' דהיינו קטן והביא גדול: סתמא. קין סתמא דקניג הסא דיצא כרבנן היא. דאמרי קטן והביא גדול יצא דמיטוש ככלל מרובח: קוביע. דקבע להביא שור אחר שירא שזה כשרו הוא: והואיל דאמר עלה נתיבי אחוריותו: הילמא עלה להביא קאמר דממאי דמשום דאמר עלה הכי קאמר: קאמר עלה להביא שור שההגדול שבהן הקדש: דאם יש לו בכסי א' לישראל חוב וככסי אחד לישראל חקש: אוחו של חוב הוא הקדש: וכן השור הגדול היו הקדש: ואם יש לו ג' ואמא א' מתן הקדש הטיבתי היו הקדש ברפפוש מרובה: אלא קניג להביא בי א' אחד וכימטי הקדש ויש לו ב' בינס ליתנא אחוריא דאמר אוריאל בככבי הקדש ויש לו ב' חקש: ככשיא. א' משוורי השתא: ודיו לו במל גמי דאמר: הגדול שבהן הקדש. דאם יש לו בכסי א' לישראל חוב וככסי אחד לישראל חקש:

אוחו של חוב הוא הקדש: וכן השור הגדול היו הקדש: ואם יש לו ג' ואמא א' מתן הקדש הטיבתי היו הקדש ברפפוש מרובה: אלא קניג להביא בי א' אחד וכימטי הקדש ויש לו ב' בינס ליתנא אחוריא דאמר אוריאל בככבי הקדש ויש לו ב' חקש: ככשיא. א' משוורי השתא: ודיו לו במל גמי דאמר: הגדול שבהן הקדש. דאם יש לו בכסי א' לישראל חוב וככסי אחד לישראל חקש: אוחו של חוב הוא הקדש: וכן השור הגדול היו הקדש: ואם יש לו ג' ואמא א' מתן הקדש הטיבתי היו הקדש ברפפוש מרובה: אלא קניג להביא בי א' אחד וכימטי הקדש ויש לו ב' בינס ליתנא אחוריא דאמר אוריאל בככבי הקדש ויש לו ב' חקש: ככשיא. א' משוורי השתא: ודיו לו במל גמי דאמר: הגדול שבהן הקדש. דאם יש לו בכסי א' לישראל חוב וככסי אחד לישראל חקש:

אוחו של חוב הוא הקדש: וכן השור הגדול היו הקדש: ואם יש לו ג' ואמא א' מתן הקדש הטיבתי היו הקדש ברפפוש מרובה: אלא קניג להביא בי א' אחד וכימטי הקדש ויש לו ב' בינס ליתנא אחוריא דאמר אוריאל בככבי הקדש ויש לו ב' חקש: ככשיא. א' משוורי השתא: ודיו לו במל גמי דאמר: הגדול שבהן הקדש. דאם יש לו בכסי א' לישראל חוב וככסי אחד לישראל חקש:

^[כ] עיק לך אף ע"א.

קה:

גב'ו **והא אמרס רישא**. אפילו לרנבן: **שור צמנה כו'**. ואמאי יציא דמיו שנים: **זה ונסתאב שאני**. דכיון דלמר זה אקריב עולה ונסתאב אול ליה נדריה דזה לא מני למיקרבי) אבל הסס דלמר הרי עלי שור צמנה חייב עד שצילאנו: **גדול והציא קטן**. שצכל מקוס שנים חשויבים מחדא ואפילו שניהס שוין: **ואף על גב דנסתאב**. איכא) למימר חלף ליה נדריה ובאחריות נמי לא ליחייב דלהא אמר אלו אפילו הכי לכתמילה לא שרו: **ליפלוג נמי ברישא**. שור זה עולה ונסתאב יציא דמיו שנים דהו קטן והציא גדול ו)נמי ליפלוג ולימנא ורצי אוקר דלהא שני ליה צין קטן

לפי שאין ביציה. שצריך להציא שני מנחות עמהן צ"י כלס ואין יכול לערבן יחד צכלי אחד הלבך לא מיחוז כי הוא גדולו ומן הסס לא חיישין אס נמערב ולכל הפמות אס נמערב סולתן יכול לערב לכתמילה דלאמרו לעיל גבי יין: שחקייננה

לרבנן עד דמסקין מילתייהו והדר מופליג עלייהו תדע דקתני איל זה עולה ונסתאב רצה יביא ברמיו כבש כבש זה לעולה ונסתאב רצה יביא ברמיו איל ורבי אוסר שמע מינה: איבעיא להו ממינא למינא מאי תא שמע שור זה עולה ונסתאב לא יביא ברמיו איל אבל מביא ברמיו ב' אילים ורבי אוסר לפי שאין בילה ^אשמע מינה אי הכי מאי איריא תרי אפילו חד נמי דהא בנסתאב לרבנן לא שני להו בין גדול לקטן תרי תנאי ואליבא דרבנן: רבי אוסר לפי שאין בילה: ^אטעמא דאין בילה הא יש בילה שרי והתנן איל זה עולה ונסתאב רצה יביא ברמיו כבש זה עולה ונסתאב יביא ברמיו איל ורבי אוסר תנאי ואליבא דרבי ובטהורים עגל והביא פר כבש והביא איל ורבי אוסר רצה יביא ברמיו איל ורבי אוסר רב מגשיא בר זביד אמר רב לא שנו אלא דאמר שור זה עולה אבל אמר שור זה עלי עולה הוקבע ודלמא עלי להביאו קאמר אלא אי איתמר הכי רב מגשיא בר זביד אמר רב לא שנו אלא דאמר שור זה עולה הכי אי נמי אמר שור זה עלי עולה ^באבל אמר שור זה ודמיו עלי עולה הוקבע: **מתנית** ^ב: האומר אחד מכבשי הקדש ^א ואחד משורי הקדש והיו לו שנים הגדול שבהן הקדש שלשה בינוני שבהם הקדש ה'פירשתי ואיני יודע מה שפירשתי או שאמר לי אבא ואיני יודע מה הגדול שבהן הקדש: ^אאלמא ^אמקדיש בעין יפה מקדיש אימא סיפא בינוני שבהן הקדש אלמא מקדיש בעין רעה מקדיש אמר שמואל חוששין אף לבינוני דלגבי קמן עין יפה הוא היכי עביד אמר רבי חייא בר רב ה'ממתין לו עד שיומם ומחיל ליה לקדושתיה בגדול אמר רב נחמן אמר רב אבוב לא שנו אלא דאמר אחד משוורי הקדש אבל ^אימר שור בשוורי הקדש הגדול שבהן הקדש תורא

כתוראי קאמר איני ^א והאמר רב הונא ^א וא"ר חייא משמיה דעולא ^אהאומר להביאו בית בביתי אני מוכר לך מראהו עלייה לאו משום דגריע לא מעולה שבבתים: ^אישור בשוורי הקדש וכן שור של הקדש שנתערב באחרים הגדול שבהן הקדש וכולם ימכרו לצרכי עולות ודמיהן חולין תרנגומא אשור של הקדש שנתערב באחרים והא וכן קאמר תרנגומא אגדול: מיתובי ^א בית בביתי אני מוכר לך ונפל מראהו גדול עבר בעבדיו אני מוכר לך ומת מראהו מת ואמאי

אחד מכבשי הקדש. למזבח: **צינוני שצנן הקדש**. מפרש בגמ': **פירספי**. איהו מהן ולא ידעמי איהו: **או שאמר לי אבא**. צשעת מיתמו אחד משוורי הפרשמי להקדש: ואינו יודע. לאחור מהן: **הגדול שצנן הקדש**. דמסתמא מוטב שצנן הקדיש דכתיב מצרף נדריים **דנריס** (נדריס י): **גב'ו חוששין אף לבינוני**. דכיון דלמר אחד מהן הקדש לא ידענא דהי איה מייניהו אלא הכי דיענא דהי מייניהו אלא שצנן הקדש אי אגדול או צבינוני דהו עין יפה לגבי קטן נכדי אחריותו חילא ומיהו לוי כהן למזבח אלא חד מייניהו אלא הכי דיענא דהי מייניהו אלא שצנן הקדש אי אגדול או צבינוני דהו עין יפה לגבי קטן נכדי אחריותו חילא ומיהו לוי כהן למזבח אלא חד מייניהו: **ומחיל לקדושהי בגדול**. דממנא טעקף אי אצינוני שני ולא אגדול הכי זה נסתאב וחיללו בגדול ואי אגדול חל מעיקרא נמנא צינוני חולין מעיקרא: **לא שנו**. דחוששין אף לבינוני: **סורא כסוראי**. שור המשוב צשוורי: **מראהו עלייה**. שמראהו לעלייתו ואומר לו זו מכרתי לך. קא סלקא דעתך עלייה ממס קאלמר דגריעא דירמא משל צית אלמא צית צציתי לאו המשובה צציתי קאלמר והוא הדין לתורא כסוראי: **שור צשוורי הקדש**. עולה: **הגדול שצנן הקדש**. עולה וכל האחרים ימכרו לנרכי עולות שמה אכל חד איכא למימר זה עולה: **ודמיתן חולין**. דקדש אינו מוסף דמיו אלא צעל מוס שיכא לחולין דנתפסין דמיו נקדושותו אצל האי דלא נפיק לחולין ^א ולאוצרן קדשים נמכר אין דמיו קדושים ולהקדש נמי לא גזיל מידי דהא היכי ליה הגדול שבהן. קמי מיהא וכולן ימכרו כו' דחוששין לכולן אף על גב דלמר שור צשוורי וקשיא לרצ נתמן: **פרגומא**. איל וכן דקמני וכולן ימכרו לנרכי עולות: **אשור של הקדש שנתערב באחרים**. אצל אשור צשוורי יכיכא לספקוי גדול משמע: **ויא וכן קסני**. דמשמע דין שניהס זהו: **תרנגומא**. הא דקתני וכן אגדול דקן' ^אדנו שור דנתן הגדול להקדש אצל לגבי ספיקא אלא צבש צשוורי: **ונפל**. אחד מצינו מראהו ומוכר זהו שצמכרתי לך: ^א

דכסי אילים אס נתרבו קאמר ודכי מוקמינן בגמ' דהתם אבל לכתחלה אין מערבין דילפינן מוקטירו שלא יעוב חלבים זה בזה: ד"ה ו' אוסר אלמא אצ"ג דבכלי אחד כו': ד"ה ובטהורים כי איל הוא ובטהורים כו': ד"ה הוקבע כו' ולא שתי עולות: ד"ה ודלמא כו' שור זה דמיו: בא"ד דאי מיתכ כשתי עולות לא יצא: בכשנה ד"ה פירשתי איהו מתן ואינו יודע איהו: ד"ה או כו' משוורי הפרשתי להקדש ואינו יודע על איוו מתן אמר לי הסי"ד ומה"ד הגדול וכו': ד"ה גמ' חוששין כו' חילל הקדש או אגדול יהו עין יפה אי אבינוני דהו עין יפה לגבי קטן הלבך אחוריותו: ד"ה הכי עביד דלישתי ליה חד מייניהו: ד"ה תורא כתיבתי אשור החשוב בשוורי קדש הסי"ד ומה"ד מראה עליה שמראה לו עלייתו ואומר לו: ד"ה הגדול כו' וכל הגדול כו' וכל האחרים ימכרו לצרכי עולות דשמא אבל הוא איכא למימר: ד"ה דמיתן כו' אבל האי דלא נפיק לחולין לצורך נמכר גיב גי"א לצורך עולות נמכר וכו': ד"ה תרנגומא כו' אבל לגבי ספקא לייכא ספיקא בשור צשוורי: ד"ה ונפל כו' מראהו נפל ואומר זהו שמכרתי לך: ^א

אוחו של חוב הוא הקדש: וכן השור הגדול היו הקדש: ואם יש לו ג' ואמא א' מתן הקדש הטיבתי היו הקדש ברפפוש מרובה: אלא קניג להביא בי א' אחד וכימטי הקדש ויש לו ב' בינס ליתנא אחוריא דאמר אוריאל בככבי הקדש ויש לו ב' חקש: ככשיא. א' משוורי השתא: ודיו לו במל גמי דאמר: הגדול שבהן הקדש. דאם יש לו בכסי א' לישראל חוב וככסי אחד לישראל חקש:

הרי עלי עשרון פרק שלשה עשר מנחות

גב'ו **והא אמרס רישא**. אפילו לרנבן: **שור צמנה כו'**. ואמאי יציא דמיו שנים: **זה ונסתאב שאני**. דכיון דלמר זה אקריב עולה ונסתאב אול ליה נדריה דזה לא מני למיקרבי) אבל הסס דלמר הרי עלי שור צמנה חייב עד שצילאנו: **גדול והציא קטן**. שצכל מקוס שנים חשויבים מחדא ואפילו שניהס שוין: **ואף על גב דנסתאב**. איכא) למימר חלף ליה נדריה ובאחריות נמי לא ליחייב דלהא אמר אלו אפילו הכי לכתמילה לא שרו: **ליפלוג נמי ברישא**. שור זה עולה ונסתאב יציא דמיו שנים דהו קטן והציא גדול ו)נמי ליפלוג ולימנא ורצי אוקר דלהא שני ליה צין קטן

לפי שאין ביציה. שצריך להציא שני מנחות עמהן צ"י כלס ואין יכול לערבן צכלי אחד הלבך לא מיחוז כי הוא גדולו ומן הסס לא חיישין אס נמערב ולכל הפמות אס נמערב סולתן יכול לערב לכתמילה דלאמרו לעיל גבי יין: שחקייננה

לרבנן עד דמסקין מילתייהו והדר מופליג עלייהו תדע דקתני איל זה עולה ונסתאב רצה יביא ברמיו כבש כבש זה לעולה ונסתאב רצה יביא ברמיו איל ורבי אוסר שמע מינה: איבעיא להו ממינא למינא מאי תא שמע שור זה עולה ונסתאב לא יביא ברמיו איל אבל מביא ברמיו ב' אילים ורבי אוסר לפי שאין בילה ^אשמע מינה אי הכי מאי איריא תרי אפילו חד נמי דהא בנסתאב לרבנן לא שני להו בין גדול לקטן תרי תנאי ואליבא דרבנן: רבי אוסר לפי שאין בילה: ^אטעמא דאין בילה הא יש בילה שרי והתנן איל זה עולה ונסתאב רצה יביא ברמיו כבש זה עולה ונסתאב יביא ברמיו איל ורבי אוסר רצה יביא ברמיו איל ורבי אוסר רב מגשיא בר זביד אמר רב לא שנו אלא דאמר שור זה עולה אבל אמר שור זה עלי עולה הוקבע ודלמא עלי להביאו קאמר אלא אי איתמר הכי רב מגשיא בר זביד אמר רב לא שנו אלא דאמר שור זה עולה הכי אי נמי אמר שור זה עלי עולה ^באבל אמר שור זה ודמיו עלי עולה הוקבע: **מתנית** ^ב: האומר אחד מכבשי הקדש ^א ואחד משורי הקדש והיו לו שנים הגדול שבהן הקדש שלשה בינוני שבהם הקדש ה'פירשתי ואיני יודע מה שפירשתי או שאמר לי אבא ואיני יודע מה הגדול שבהן הקדש: ^אאלמא ^אמקדיש בעין יפה מקדיש אימא סיפא בינוני שבהן הקדש אלמא מקדיש בעין רעה מקדיש אמר שמואל חוששין אף לבינוני דלגבי קמן עין יפה הוא היכי עביד אמר רבי חייא בר רב ה'ממתין לו עד שיומם ומחיל ליה לקדושתיה בגדול אמר רב נחמן אמר רב אבוב לא שנו אלא דאמר שור זה עולה ונסתאב יביא ברמיו איל ורבי אוסר תנאי ואליבא דרבי ובטהורים עגל והביא פר כבש והביא איל ורבי אוסר רצה יביא ברמיו איל ורבי אוסר רב מגשיא בר זביד אמר רב לא שנו אלא דאמר שור זה עולה אבל אמר שור זה עלי עולה הוקבע ודלמא עלי להביאו קאמר אלא אי איתמר הכי רב מגשיא בר זביד אמר רב לא שנו אלא דאמר שור זה עולה הכי אי נמי אמר שור זה עלי עולה ^באבל אמר שור זה ודמיו עלי עולה הוקבע:

מתנית ^ב: האומר אחד מכבשי הקדש ^א ואחד משורי הקדש והיו לו שנים הגדול שבהן הקדש שלשה בינוני שבהם הקדש ה'פירשתי ואיני יודע מה שפירשתי או שאמר לי אבא ואיני יודע מה הגדול שבהן הקדש: ^אאלמא ^אמקדיש בעין יפה מקדיש אימא סיפא בינוני שבהן הקדש אלמא מקדיש בעין רעה מקדיש אמר שמואל חוששין אף לבינוני דלגבי קמן עין יפה הוא היכי עביד אמר רבי חייא בר רב ה'ממתין לו עד שיומם ומחיל ליה לקדושתיה בגדול אמר רב נחמן אמר רב אבוב לא שנו אלא דאמר שור זה עולה ונסתאב יביא ברמיו איל ורבי אוסר רצה יביא ברמיו איל ורבי אוסר רב מגשיא בר זביד אמר רב לא שנו אלא דאמר שור זה עולה אבל אמר שור זה עלי עולה הוקבע ודלמא עלי להביאו קאמר אלא אי איתמר הכי רב מגשיא בר זביד אמר רב לא שנו אלא דאמר שור זה עולה הכי אי נמי אמר שור זה עלי עולה ^באבל אמר שור זה ודמיו עלי עולה הוקבע: **מתנית** ^ב: האומר אחד מכבשי הקדש ^א ואחד משורי הקדש והיו לו שנים הגדול שבהן הקדש שלשה בינוני שבהם הקדש ה'פירשתי ואיני יודע מה שפירשתי או שאמר לי אבא ואיני יודע מה הגדול שבהן הקדש: ^אאלמא ^אמקדיש בעין יפה מקדיש אימא סיפא בינוני שבהן הקדש אלמא מקדיש בעין רעה מקדיש אמר שמואל חוששין אף לבינוני דלגבי קמן עין יפה הוא היכי עביד אמר רבי חייא בר רב ה'ממתין לו עד שיומם ומחיל ליה לקדושתיה בגדול אמר רב נחמן אמר רב אבוב לא שנו אלא דאמר שור זה עולה ונסתאב יביא ברמיו איל ורבי אוסר רצה יביא ברמיו איל ורבי אוסר רב מגשיא בר זביד אמר רב לא שנו אלא דאמר שור זה עולה אבל אמר שור זה עלי עולה הוקבע ודלמא עלי להביאו קאמר אלא אי איתמר הכי רב מגשיא בר זביד אמר רב לא שנו אלא דאמר שור זה עולה הכי אי נמי אמר שור זה עלי עולה ^באבל אמר שור זה ודמיו עלי עולה הוקבע:

אחד מכבשי הקדש. למזבח: **צינוני שצנן הקדש**. מפרש בגמ': **פירספי**. איהו מהן ולא ידעמי איהו: **או שאמר לי אבא**. צשעת מיתמו אחד משוורי הפרשמי להקדש: ואינו יודע. לאחור מהן: **הגדול שצנן הקדש**. דמסתמא מוטב שצנן הקדיש דכתיב מצרף נדריים **דנריס** (נדריס י): **גב'ו חוששין אף לבינוני**. דכיון דלמר אחד מהן הקדש לא ידענא דהי מייניהו אלא הכי דיענא דהי מייניהו אלא שצנן הקדש אי אגדול או צבינוני דהו עין יפה לגבי קטן נכדי אחריותו חילא ומיהו לוי כהן למזבח אלא חד מייניהו אלא הכי דיענא דהי מייניהו אלא שצנן הקדש אי אגדול או צבינוני דהו עין יפה לגבי קטן נכדי אחריותו חילא ומיהו לוי כהן למזבח אלא חד מייניהו: **ומחיל לקדושהי בגדול**. דממנא טעקף אי אצינוני שני ולא אגדול הכי זה נסתאב וחיללו בגדול ואי אגדול חל מעיקרא נמנא צינוני חולין מעיקרא: **לא שנו**. דחוששין אף לבינוני: **סורא כסוראי**. שור המשוב צשוורי: **מראהו עלייה**. שמראהו לעלייתו ואומר לו זו מכרתי לך. קא סלקא דעתך עלייה ממס קאלמר דגריעא דירמא משל צית אלמא צית צציתי לאו המשובה צציתי קאלמר והוא הדין לתורא כסוראי: **שור צשוורי הקדש**. עולה: **הגדול שצנן הקדש**. עולה וכל האחרים ימכרו לנרכי עולות שמה אכל חד איכא למימר זה עולה: **ודמיתן חולין**. דקדש אינו מוסף דמיו אלא צעל מוס שיכא לחולין דנתפסין דמיו נקדושותו אצל האי דלא נפיק לחולין ^א ולאוצרן קדשים נמכר אין דמיו קדושים ולהקדש נמי לא גזיל מידי דהא היכי ליה הגדול שבהן. קמי מיהא וכולן ימכרו כו' דחוששין לכולן אף על גב דלמר שור צשוורי וקשיא לרצ נתמן: **פרגומא**. איל וכן דקמני וכולן ימכרו לנרכי עולות: **אשור של הקדש שנתערב באחרים**. אצל אשור צשוורי יכיכא לספקוי גדול משמע: **ויא וכן קסני**. דמשמע דין שניהס זהו: **תרנגומא**. הא דקתני וכן אגדול דקן' ^אדנו שור דנתן הגדול להקדש אצל לגבי ספיקא אלא צבש צשוורי: **ונפל**. אחד מצינו מראהו ומוכר זהו שמכרתי לך: ^א

ואמאי

דכסי אילים אס נתרבו קאמר ודכי מוקמינן בגמ' דהתם אבל לכתחלה אין מערבין דילפינן מוקטירו שלא יעוב חלבים זה בזה: ד"ה ו' אוסר אלמא אצ"ג דבכלי אחד כו': ד"ה ובטהורים כי איל הוא ובטהורים כו': ד"ה הוקבע כו' ולא שתי עולות: ד"ה ודלמא כו' שור זה דמיו: בא"ד דאי מיתכ כשתי עולות לא יצא: בכשנה ד"ה פירשתי איהו מתן ואינו יודע איהו: ד"ה או כו' משוורי הפרשתי להקדש ואינו יודע על איוו מתן אמר לי הסי"ד ומה"ד הגדול וכו': ד"ה גמ' חוששין כו' חילל הקדש או אגדול יהו עין יפה אי אבינוני דהו עין יפה לגבי קטן הלבך אחוריותו: ד"ה הכי עביד דלישתי ליה חד מייניהו: ד"ה תורא כתיבתי אשור החשוב בשוורי קדש הסי"ד ומה"ד מראה עליה שמראה לו עלייתו ואומר לו: ד"ה הגדול כו' וכל הגדול כו' וכל האחרים ימכרו לצרכי עולות דשמא אבל הוא איכא למימר: ד"ה דמיתן כו' אבל האי דלא נפיק לחולין לצורך נמכר גיב גי"א לצורך עולות נמכר וכו': ד"ה תרנגומא כו' אבל לגבי ספקא לייכא ספיקא בשור צשוורי: ד"ה ונפל כו' מראהו נפל ואומר זהו שמכרתי לך: ^א

אוחו של חוב הוא הקדש: וכן השור הגדול היו הקדש: ואם יש לו ג' ואמא א' מתן הקדש הטיבתי היו הקדש ברפפוש מרובה: אלא קניג להביא בי א' אחד וכימטי הקדש ויש לו ב' בינס ליתנא אחוריא דאמר אוריאל בככבי הקדש ויש לו ב' חקש: ככשיא. א' משוורי השתא: ודיו לו במל גמי דאמר: הגדול שבהן הקדש. דאם יש לו בכסי א' לישראל חוב וככסי אחד לישראל חקש:

מסורת הש"ס

א) מעולה סא: ג) וצ"ב עב. ערסין ד', ח) ג) נדריס ט. פ"ש ובג"א (ז) ז'צ"ל כו' חיילא ודכ"ה נדריס ט: ה) ס) ס"א למקיימהו ו) וצ"כ. י) לפלוג נמי ולמינא איל כו' ח) הלבך מיחוז כי הוא גדול מדי. י) ס' מ"ה נדריה הסי"ד אח"כ ד"ה שור זה דמיו סס. י"ב) א' צ' דבכך. י"ב) א' צ' דבכך.

הגהות מה"ח

א) רש"י ד"ה שפ"ג וכו' נמי פליג רבי ואוסר הסי"ד ואח"כ מ"ה דקתני איל כו' אלמא צכבג) צ) ג"ה וכו' אוסר וכו' דומיא דגזר דתורא: ב) ד"ה ודמיתן חולין וכו' ללא נפיק חולין דלצורך עולה נמכר און: ד) ד"ה ונפל וכו' דני פבל הסי"ד:

מוסף רש"י

בית בביתי אני מוכר לך מראהו עלייה. משום דלמר צית צציתי משמע עלייה מתן צית (נדריס ט). מעולה שבבתים. סב"ס המשונה צצמיני לך למהן לו (סנכ).

שיטה מקובצת

גמ' טעמא דאין בילה. גיב בספרים כיוי כחוב כאן זה הלשון פירוש דכיון דהיל שנים לא קא מערב סלה בודי הדרי טעמא וכו' ונראה שהוא פי' נוסף מרבנן כסבוראי: שם כבש זה עולה ונסתאב רצה יביא איל שם: ואליבא דרבי ובטהורים: גיב בספרים כיוי שפירוש מתובא כן: זה הלשון פירוש דאצ"ג דחדא מנחה ניהו ואיכא בילה ובטהורים וכו' וגם זה הוא פי' מרבנמ כסבוראי ודיל הינמי"ה זיל תרי תנאי ואליבא דרבי ברפפוש פכירוש דאיכא בספרים ע"כ: שם בפשטה ואינו יודע מה פירשתי או שאמר אמר לי אבא: שם בגמ' אימא סיפא שלשה בינוני שבהן: שם דאמר בר זונת בר חייא: רש"י ד"ה זה כו' אל' ליה נדריה דהו לא מצי לקיימי אצל התם: ד"ה גדול כו' משכל מקום שנים חשויבים מחדא ואפי' דמיתן שרים: ד"ה ואצ"ג כו' ובאחריות נמי מתיחב דהא אפר אלו אפ"ה לתפחלה לא שור ורבי הסי"ד ד"ה לפלוג כו' דהו קטן והביא גדול לימא נמי ור' אוסר דלא אלא שאני ליה בין קטן והביא: ד"ה דעד דאירשתי דהו קטן והביא גדול נמי פליגי ורבי אוסר אימא כבש נמי אוסר רבי יהודאי: ד"ה לפי כו' ואין יכול לערבן ככלי אחד הלבך לא מתיחו כי ההוא נדר דההוא נדר מדי דבהא מנחתו: בא"ד תרין חולין והואיל ומכא דני קמא אתי אבל מנחות דמביא מביחו ועלוי דמייא דנדרו. גיב ברש"י כיוי כחוב כאן און יכול למכור סלתן ושמנן יחד ואע"פ ששינוי כפי שתי מרות מערבין נסכי פרס

בית בביתי אני מוכר לך מראהו עלייה. משום דלמר צית צציתי משמע עלייה מתן צית (נדריס ט). מעולה שבבתים. סב"ס המשונה צצמיני לך למהן לו (סנכ).

גמ' טעמא דאין בילה. גיב בספרים כיוי כחוב כאן זה הלשון פירוש דכיון דהיל שנים לא קא מערב סלה בודי הדרי טעמא וכו' ונראה שהוא פי' נוסף מרבנן כסבוראי: שם כבש זה עולה ונסתאב רצה יביא איל שם: ואליבא דרבי ובטהורים: גיב בספרים כיוי שפירוש מתובא כן: זה הלשון פירוש דאצ"ג דחדא מנחה ניהו ואיכא בילה ובטהורים וכו' וגם זה הוא פי' מרבנמ כסבוראי ודיל הינמי"ה זיל תרי תנאי ואליבא דרבי ברפפוש פכירוש דאיכא בספרים ע"כ: שם בפשטה ואינו יודע מה פירשתי או שאמר אמר לי אבא: שם בגמ' אימא סיפא שלשה בינוני שבהן: שם דאמר בר זונת בר חייא: רש"י ד"ה זה כו' אל' ליה נדריה דהו לא מצי לקיימי אצל התם: ד"ה גדול כו' משכל מקום שנים חשויבים מחדא ואפי' דמיתן שרים: ד"ה ואצ"ג כו' ובאחריות נמי מתיחב דהא אפר אלו אפ"ה לתפחלה לא שור ורבי הסי"ד ד"ה לפלוג כו' דהו קטן והביא גדול לימא נמי ור' אוסר דלא אלא שאני ליה בין קטן והביא: ד"ה דעד דאירשתי דהו קטן והביא גדול נמי פליגי ורבי אוסר אימא כבש נמי אוסר רבי יהודאי: ד"ה לפי כו' ואין יכול לערבן ככלי אחד הלבך לא מתיחו כי ההוא נדר דההוא נדר מדי דבהא מנחתו: בא"ד תרין חולין והואיל ומכא דני קמא אתי אבל מנחות דמביא מביחו ועלוי דמייא דנדרו. גיב ברש"י כיוי כחוב כאן און יכול למכור סלתן ושמנן יחד ואע"פ ששינוי כפי שתי מרות מערבין נסכי פרס

^[1] עיק לך אף ע"א

מסורת הש"ס

6) ענין תוספות כתובות
7) ד"ה הו' יו' 8) ע"י
9) 8) (נתקן, 7) י"ק.
10) אמהיב, 9) י"ק.
11) י"ק פ"י
12) ודע והו' חומר, 11) ש"ך
לעיל, 10) ג"י י"ק עליה וע"ן
13) ע"ס כהנא"ש ותכן סוטה
התוספות ע"פ גירסא זו
14) ע"ס, 9) הי"ט בתשובה שלו
כ"כ והובא בערו"ם כ"י ס'
15) י"ק י'ו"ני נתום, 16) סוטה
לע"ן ד"ה כ' מהלך ותוספות
מענות ס'. ד"ה ז' או"ן, 17)
18) מירון ו'א מלאכה בתפסת
תשובה ולא כ"ס"ג מענות וף'
לפי ג"י ס"ה היה כ"ט סוטה
למ': לא מלאה כלל חיטא ולא
מירון רק כ"ס"ג מענית מעני
הא חתקם כ"י ע"פ ע"פ ז"ע.
19) ע"י

תורה אור השלם

- אך לא יעלו בדני
הסוטה אל מזהב י'
בירושלם כי אם אב"ל
מרות בתוך אהרות:
מלכים ב' כג ט
2. יען אשר שירתו אותם
לפני גוליתים וק"ו לבית
ישאראל למכשול עון על פן
נשאתי ידי עליהם נאם
אַרְבֵּי אֱלֹהִים וַיִּשְׁאוּ שָׁבוֹת:
3. וכפר הכהן על הנפש
השואה בהטאה בשנגה
לפני ל' לפרס עליו ונסחל'
במדרב טו טו

גליון הש"ס

גמ' דתניא וכפר לעיל עד
ע"ה:

מוסף רש"י

בבית חזונו, ממש

שמעתינו חזוני בני של
משוני הליך שבת למרס'
מני לחיו ונג' בני מומח',
ולפניו איכא' ולמרס' לפס
עבודת סוכים מולד מ'ד
ע"ס משם (ע"ו ג'): ועניו'
תמיכה (').

שיטה מקובצת

גמ' ואמאי ליהוה ה' נפל הו'
מל לוקח: שם רש"אי אין זו
עולה: י"ב כי חוס' ליעיל ד'ך
ק' ע"א: שם מתנ' כי אם
אכלו מצות בתוך אחיהם היו
א"י: שם בגמ' אי עבד
שירות אי"ה לא עבד שירות
לא ושמיטה לאו שירות הוי:
שם מלמד שהכהן מחפ"ס:
שם ובמד' לא לענישה כומר
לעבודת סוכים: רש"י ד"ה
בעל יז' אבא לבני הקדש:
ד"ה יגלה במקדש וירא

קרבנותיו: ד"ה וא"ל הכי
המנוא נזיר הוי ור'א
כרמאמת דל"א שם מירות
עליה אבל עולה הי"ט
טעמא: ד"ה במדרב רסירו
משום: ד"ה והקריב' כו'
שלא אחייב' באחיותה
קאמר: במשנה ד"ה וא"ן כ"ו
אם לעבודת סוכים שלא
ישמש: שם ד"ה אי עבד
שירות לעבודת סוכים: ד"ה
מאי לאו כו' לעבודת סוכים:
ד"ה ע"ן כו' הכרת הכרת
הנפש התיא עשה הנה: שם
ד"ה ק"ו ופס כ"ה
חטאה בשנגה יכול להקריב
קרבנו ולא ענישה על עצמו:
באידך ולא ענישה את כל
המצות זו עבודת סוכים:

הרי עלי עשרון פרק שלשה עשר מנחות קמ.

ואמאי ניחוי הי נפיל.
אי גדול נפל הפסיד לוקח דהא גדול שנצטמס
משמע ואי קטן נפל לית ליה פסידא:
בעל השטר.
כגון האי לוקח
שבא בשטר מכירה ידו על התחמונה
דהוי מו"ליא מחזירו עליו
הראיה שהמוכר מוחוק צבתיס
הלכך ראייה על הלווקח ואלן גבי
הקדש גדול משמע:
מתנ"י

שאקריבנה צבתיס חזוני
יקריבנה במקדש.
דכיון דלמחר הרי עלי עולה
אחיבטי ליה
בעולה:
אם הקריבה
צבתיס חזוני ילא.
אמר רב
המנונא.

יגלה במקדש.
מציא קרבנותיו:
גמ'
והא מקטל קטלה.
דשומט חון
הוא ואיח' אחייבטי'
בעולה מכי אמר
הרי עלי עולה:
אמר רב המנונא.

כיון דלמך על מנת שאקריבנה צבתיס חזוני הוי כאילו אמר על מנת שההרגנה ולא אחמייב'
צאמתינות ומשום הכי ילא אכל חיייב
כרת משום שוטינו
מוך שהרי קרל עליה
שם עולה:
ניזר לא מני
לאמנויי על מנת שלא אחמייב'
צאמתינות
דקרבנותיו דכיון דחלה
עליו מזירות לא קפעא
מנינה עון דמיימ'
קרבנותיו:
לדורון בעלמא קא מכוין.
ולא הלא חל
עליה שם עולה:
טפי לא מלינא לאליטעורי.

בדחוק מארץ ישראל עומד וקרבו
לחזונו ואלינא דרצח
לא ממייב משום חזוני
מוך:
ואמר ליה רב
המנונא ניזיר הוי ודאי
טעמא דקאמרת

דלא חל עליה
שם מזירות אכל עולה
היינו טעמא
נעשה כלומר וכי'
וסם עולה עליה
חייב צרת:
והקריבה
צארכ ישראל.
שלא צירושלמי
ולכהי נקט צא"י
דלף על גב דלא קיים
נדרו ילא דקצינומא
דצית חזוני
לאו קצינות הוא
1) (אלא היינו טעמא)
דהוי כלומר

על מנת שההרנגה ועל מנת שלא
אחמייב'
צאמתינות
דכנה לי קטלה
התם מה לי קטלה
הכל וענושו
כרת משום שוטינו
חון.
אלמנא שם עולה
חל עלה דרצב
המנונא:
במדכר.
קסבר משום
משן שיהי שם
יהא עדיין המדכר
קדוש:
והקריבה
בעבר הירדן.
צארכ ישראל
שלא צירושלמי
אפי' צאמתינות
קאמר:
מתנ"י
ואין לרדך לומר לדכר אחר.
אם משמו
לעזרות
כוכביס לא ישמשו
עוד צירושלמי:
הרי אלו כבעלי מומין.

מנחות (נעל עג.)
איס חולק וופי'
בעל מוס:
גמ'
אין ששטח בהמסו לעזרות כוכביס.
לפני עזרות
כוכביס ושז קרבנו
שהוא מקריב
צמקדש אחרי כן ריח
ניחוח הוא:
אי עביד שירות.
עצזות
כוכביס מיתסכר צמקדש
ושמיטה
לא איקרי שירות
דהא צמקדש כשרה צור:
עג בוירקיה.
זרק
אין לעזרות
כוכביס **שזוג**
השתא
עד עליה שירות
אלא **שזוג**
היי:
מאי לאו או מכשול
או עון.
כלומר
אז שזוג
אז מויד
עשו שירות
לעזרות
כוכביס
וכמיז
לא יגשו
אל"י
לכהן
לי:
עון מויד.
כלאמרי'
צמסכת
יומא
(לו:)
עונות
ויקרא
עון
אלו
הזזונות
וכן
הוא
לומר
נצמדנך
עון
הכרת
תכרת
עונה
זה:
בחתטה
שנגה
יכול
להקריב
קרבנו
ולהקריב
על
עלמו
וצהיה'
פרשתא
לעזרות
כוכביס
מישמעי
דכמיב'
(צמדנך
עו)
וכי
תשגו
ולא
תעשו
וּגו'
זו
עבודת
כוכביס
ששקולה
כנגד
כל
התורה
כולה
(והיותו
ח.'):
צמאי.
פלה
לעזרות
כוכביס
דלאינטרך
קרא
לאכשורי
לעבוד
צמקדש
כי
עג:

לר"י
מכשול
דעון.
כלומר
אם
נכשל
במוד
לא
הוי
קרבנו
וחי
ריח
ניחוח
אבל
בשנגה
הוי
ריח
ניחוח:
שכהן
מתכפר
ע"י
עצמו.
דאם
חוטא
יכול
להקריב
הוא
עצמו
קרבנו
ובהתכפר
בו
דאפשר
לומר
וכפר
הכהן
על
הנפש
השונגת
מה
ת"ל
בחטאה
בשנגה
אלא
הכי
משמע
אזא
הכי
משמע
דכפר
הכהן
בחטאה
בשנגה
בחסא
שעשה
בשנגה
מכפר
על
נפשו
של
עצמו:
ובמאי.
על
איהו
חטא
מכפר
על
עצמו:
אלימא
בשחיטה.
דשנג
בשחיטה
לעבודת
כוכביס
אפי'
שחט
במוד
יכול
להקריב
קרבן
דהא
אמרן
אין
זה
שירות:
אלא
לאו
דשנג
בוירקיה.
וקאמר
דמכפר
ע"י
עצמו.
אלמא
קרבנו
חיי
ניחוח:
לעולם
היבא
דשנג
בשחיטה
קא
משחיני
קרא
ודקא
אמרת
אפי'
מוד
נמי
במוד
וראי
אין
קרבנו
ריח
ניחוח
דענישה
כומר
לעבודת
כוכביס
דאע"ג
דלאו
שירות
הוא
מ"ם
עבודת
חשובה
היא
דכבול
ד'
עבודת
היא:
1)
במאי
עביד
לעבודת
כוכביס
אילמא
דעביד
בשנג.
מאי
ושב
קאמר
כי
לא
עביד
במוד
שם
ועמוד
הוא
שלבז
הוי
לעולם
כוכביס:
אלא
מדיאמר
דעביד
עמ'
שיטא
במוד
עביד:
אלא
לאו
בשחיטה.
דשחט
במוד
ועבד
קרבנו
חיי
ניחוח
וכרכ
נחמן:
ורב
שחט
אמר
לעולם
בשחיטה
וכשנג
והוא
ושב
קאמר
רב
קאמר
אם
שב
מעיקרא
הוא.
בדשנג
עבד
קרבנו
חיי
ניחוח:
והודי
לעבודת
כוכביס.
ורקבו
עליו
לאלוהו:
הוי
קיימיתא.
ושנג
בוירקיה:
ועביד
ליה
עבודה.
ודככל
עבודת
חשובין
לה.
ויולחו
נקיש
אליבא
דרב
שחט:
מלכרי
בשם
שלא
בכניז
לפי
שהוי
יריאם
להוכיז
הסם
תחיקנו
שלא
הוי
בוטחין
בעצמין:
חזני
בני
ישפש
תחתי
ככהונה
גדולה.
דניחא
ליה
ביה
משפטי:
אמר
לו
שפעיל
לחזוני:
אנקלי.
מלבוש
של
אשה:
לצלול.
אוור:
לאחורית:
לאשתו:
מה
לו
שלא
ירד
לה.
שמע'
שלא
ירד
לגדולה
דמעולם
לא
היה
כ"ג
כן
בא
לחקלה
זו
דרבנן
חזוני
עבודת
כוכביס
על
ידו
לפי
שנתקאט
שפעיל
בגדולה:
תוירד
לה.
מי
שיוירד
לגדולה
עצמי'
דלאחר
שפלה
אין
מורידין
אותו
שלא
יבא
לידי
תקלה:
לא
קבל
עליו
חזוני
לחיות
כ"ג.
ואע"ג
שרצה
חזוני
שיהא
אחיו
גדול
כ"ג
נתקאט
בו:
א"ל
לשמעי'.
דחזוני
היה
חסך
יותר
משפטי:
בקשו
להורגו
שיחולו
בכהונה:
כל
המאורע.
שאחיו
לימוד
כן:
כל
הווראא
אותו.
כל
מי
שהיה
פוגע
בחזוני
כשהיה
בורח
מראה
באצבעו
לאותן
שהוי
רצין
אחריו
ואמר
עליו
זהו:
יהיה
מוכה
לה:
דהוה
מוכה
שבנב
חזוני
לשי"ש:
ומה
זו
שכרת
ממנה.
ברבחן
מן
הגדולה
שהוי
לא
יצאו
לקבל
עליו
הכהונה
גדולה
לפי
שהיה
אחיו
גדול
הימנו:
כן.
דבא
לפרוענות
כל
כן
דנתקאט
בו
לאחר
שרצה
שיהא
כ"ג
אעכ"ו
דאין
מורידין
אותו
לאחר
שעלה
שלא
יבא
כמו
כן
לידי
תקלה:
הכי
גריסין
בתחי'
כל
האמר

שאקריבנה בבית חזוני. אין שיך כאן מפוס לשון ראשון

ואחזרון
דהוי
כלומר
עד
צית
חזוני
מלינא
דלטורס
כלאימא
צנמ':
1)
אפילו
תימא
עלייה
דגריעה
קא
בע"ה
השטר
ע"ה
תחתונה.
מינה
דכפ'
הנוזר
מן
הירק
(מיריס
טו)
מסקין
מאי
עלייה
מעולה
שנצטמיו
ושמא

דמיחוי
הוא
אכל
קשיא
דמסקין
יד
צעל
הסטר
על
העליניה
ושמא
לאפוקי
1)
י"יע
דווקא
קאמי:
לא
ישמשו
במקדש
בירושל"ם.
צספר
ההכיר
כמוז
כהן
שהמיר
דמו
לא
ישא
אח'
כפיו
ולא
יקרל
לראשון
דכמיז
וקדשתו
הוא
אחילה
לקדשתיה
ועצדו
ליה
רצון
מעלה
מפני
דרכי
שלו
והאי
כיון
דלדימי
לדימי
דכמן
הכניסיס
ששמטו
צבתיס
חזוני
לא
ישמשו
צמקדש
לצירושלמי
ורש"י
2)
פרש
דכשר
זה
נפקא
לן
דכהן
שהמיר
דמו
ומחו
לשגו
הכי
אלו
כבעלי
מומין
כו'
מהכל'
נפקא
לן
דכהן
שהמיר
דמו
ומחו
לשגו
הכי
אלו
כבעלי
מומין
כו'
מהכל'
למשמע
לן
דכהן
שהמיר
דמו
ומחו
לשגו
הכי
אלו
כבעלי
מומין
כו'
מהכל'
למשמע
לן
דכהן
שהמיר
דמו
ומחו
לשגו
הכי
אלו
כבעלי
מומין
כו'
מהכל'
למשמע
לן
דכהן
שהמיר
דמו
ומחו
לשגו
הכי
אלו
כבעלי
מומין
כו'
מהכל'

צמטוזה
כשר
לדוכן
שהרי
לא
מזינו
כהן
צעל
מוס
שיהא
פסול
לדוכן
אלא
אם
היה
לו
מוס
צדיזו
כלאמרנין
צנגילה
(דף
כד:
ג')
מפני
שהסם
מסמלתין
זו
ומו
הוא
דקמתי
לא
ישמשו
צמקדש
צירושלמי
ולכהי
אינטרך
צירושלמי
למשמעתינן
דענוט
ועבשו
היו
מומתינן'
לשמע
לן
דכהן
צזמן
הזה
שאין
שירות
ואין
קמדש
דוחי'
כשר
לדוכן
ולקרות
צמורה
תמילה
ומו
אמרנין
(מענית
דף
מ).
אי
מה
משרת
צעל
מוס
לא
אף
מנכך
צעל
מוס
לא
א'
מ"ל
לעמוד
לשרת
לעמידה
לשירותו
ולא
לדכר
אחר
עד
לאן
עליו:
בקהן
עבודת
שחיטה
קרבנו
ריח
ניחוח.
ולרב
ששת
צשוגג
ולרב
נחמן
אפי'
צמויד:

מודמן

בר
בר
חנה
אמר
רבי
יוחנן
הרי
עלי
עולה
שאקריבנה
בבית
חזוני
והקריבה
בארץ
ישראל
יצא
2)
וענוש
כרת
תניא
נמי
הכי
הרי
עלי
עולה
שאקריבנה
במדבר
והקריבה
בעבר
הירדן
יצא
וענוש
כרת:
מתנ"י
3)
הכהניס
ישמשו
בבית
חזוני
לא
ישמשו
במקדש
שבירושלים
4)
ואין
צריך
לומר
דלכר
אחר
שנאמר
יאך
לא
יעלו
כהני
הבמות
אל
מזבח
ה'
בירושלים
כי
אם
אכלו
מצות
5)
(קרבן)
אחיהם
הרי
אלו
כבעלי
מומין
חולקין
ואוכלין
ולא
מקריבין:
גמ'
אמר
רב
יהודה
כהן'
יששחט
לעבודת
כוכביס
קרבנו
ריח
ניחוח
אמר
רב
יצחק
בר
אבדימי
מאי
קראה
2)
ע"ן
אשר
ישרתו
אותם
לפני
גולוייהם
הוי'
לבי'
ישראל
למכשול
עון
על
כן
נשאתי
ידי
עליהם
נאום
ה'
אלהים
ונשאו
עונם
וכתיב
בתריה
ולא
יגשו
אלי'
לכהן
לי
אי
עבד
שירות
אין
שחיטה
לאו
שירות
הוא:
איחמר
שנג
בוירקה
רב
נחמן
אמר
קרבנו
ריח
ניחוח
רב
שבח'
אמר
אי'ן
קרבנו
ריח
ניחוח
אמר
רב
בששת
מנא
אמינא
לה
דכתבי
והוי
לבי'
ישראל
למכשול
עון
3)
[מאי]
לאו
או
מכשול
או
עון
ומכשול
שוגג
ועון
מויד
ורב
נחמן
מכשול
דעון:
אמר
רב
נחמן
מנא
אמינא
לה
4)
דתניא
וכפר
הכהן
על
הנפש
השונגת
בחסאה
בשנגה
מלמד
שכהן
מתכפר
על
ידי
עצמו
במאי
אילימא
בשחיטה
מאי
איראי
שוגג
אפילו
מויד
נמי
אלא
לאו
בוירקה
ורב
ששת
אמר
לך
לעולם
בשחיטה
ובמויד
לא
נעשה
משרת
לעבודת
כוכביס
ואודו
לטעמיהו
דאתמר
הויד
בשחיטה
רב
נחמן
אמר
קרבנו
ריח
ניחוח
ורב
ששת
אמר
אין
קרבנו
ריח
ניחוח
אמר
קרבנו
ריח
ניחוח
דלא
עבד
שירות
רב
ששת
אמר
אין
קרבנו
ריח
ניחוח
ענשה

נעשה
לחמא
דאם
חוטא
יכול
להקריב
הוא
עצמו
קרבנו
ובהתכפר
בו
דאפשר
לומר
וכפר
הכהן
על
הנפש
השונגת
מה
ת"ל
בחטאה
בשנגה
אלא
הכי
משמע
אזא
הכי
משמע
דכפר
הכהן
בחטאה
בשנגה
בחסא
שעשה
בשנגה
מכפר
על
נפשו
של
עצמו:
ובמאי.
על
איהו
חטא
מכפר
על
עצמו:
אלימא
בשחיטה.
דשנג
בשחיטה
לעבודת
כוכביס
אפי'
שחט
במוד
יכול
להקריב
קרבן
דהא
אמרן
אין
זה
שירות:
אלא
לאו
דשנג
בוירקיה.
וקאמר
דמכפר
ע"י
עצמו.
אלמא
קרבנו
חיי
ניחוח:
לעולם
היבא
דשנג
בשחיטה
קא
משחיני
קרא
ודקא
אמרת
אפי'
מוד
נמי
במוד
וראי
אין
קרבנו
ריח
ניחוח
דענישה
כומר
לעבודת
כוכביס
דאע"ג
דלאו
שירות
הוא
מ"ם
עבודת
חשובה
היא
דכבול
ד'
עבודת
היא:
1)
במאי
עביד
לעבודת
כוכביס
אילמא
דעביד
בשנג.
מאי
ושב
קאמר
כי
לא
עביד
במוד
שם
ועמוד
הוא
שלבז
הוי
לעולם
כוכביס:
אלא
מדיאמר
דעביד
עמ'
שיטא
במוד
עביד:
אלא
לאו
בשחיטה.
דשחט
במוד
ועבד
קרבנו
חיי
ניחוח
וכרכ
נחמן:
ורב
שחט
אמר
לעולם
בשחיטה
וכשנג
והוא
ושב
קאמר
רב
קאמר
אם
שב
מעיקרא
הוא.
בדשנג
עבד
קרבנו
חיי
ניחוח:
והודי
לעבודת
כוכביס.
ורקבו
עליו
לאלוהו:
הוי
קיימיתא.
ושנג
בוירקה:
ועביד
ליה
עבודה.
ודככל
עבודת
חשובין
לה.
ויולחו
נקיש
אליבא
דרב
שחט:
מלכרי
בשם
שלא
בכניז
לפי
שהוי
יריאם
להוכיז
הסם
תחיקנו
שלא
הוי
בוטחין
בעצמין:
חזני
בני
ישפש
תחתי
ככהונה
גדולה.
דניחא
ליה
ביה
משפטי:
אמר
לו
שפעיל
לחזוני:
אנקלי.
מלבוש
של
אשה:
לצלול.
אוור:
לאחורית:
לאשתו:
מה
לו
שלא
ירד
לה.
שמע'
שלא
ירד
לגדולה
דמעולם
לא
היה
כ"ג
כן
בא
לחקלה
זו
דרבנן
חזוני
עבודת
כוכביס
על
ידו
לפי
שנתקאט
שפעיל
בגדולה:
תוירד
לה.
מי
שיוירד
לגדולה
עצמי'
דלאחר
שפלה
אין
מורידין
אותו
שלא
יבא
לידי
תקלה:
לא
קבל
עליו
חזוני
לחיות
כ"ג.
ואע"ג
שרצה
חזוני
שיהא
אחיו
הגדול
כ"ג
נתקאט
בו:
א"ל
לשמעי'.
דחזוני
היה
חסך
יותר
משפטי:
בקשו
להורגו
שיחולו
בכהונה:
כל
המאורע.
שאחיו
לימוד
כן:
כל
הווראא
אותו.
כל
מי
שהיה
פוגע
בחזוני
כשהיה
בורח
מראה
באצבעו
לאותן
שהוי
רצין
אחריו
ואמר
עליו
זהו:
יהיה
מוכה
לה:
דהוה
מוכה
שבנב
חזוני
לשי"ש:
ומה
זו
שכרת
ממנה.
ברבחן
מן
הגדולה
שהוי
לא
יצאו
לקבל
עליו
הכהונה
גדולה
לפי
שהיה
אחיו
גדול
הימנו:
כן.
דבא
לפרוענות
כל
כן
דנתקאט
בו
לאחר
שרצה
שיהא
כ"ג
אעכ"ו
דאין
מורידין
אותו
לאחר
שעלה
שלא
יבא
כמו
כן
לידי
תקלה:
הכי
גריסין
בתחי'
כל
האמר

ד"ר"י
מכשול
דעון.
כלומר
אם
נכשל
במוד
לא
הוי
קרבנו
וחי
ריח
ניחוח
אבל
בשנגה
הוי
ריח
ניחוח:
שכהן
מתכפר
ע"י
עצמו.
דאם
חוטא
יכול
להקריב
הוא
עצמו
קרבנו
ובהתכפר
בו
דאפשר
לומר
וכפר
הכהן
על
הנפש
השונגת
מה
ת"ל
בחטאה
בשנגה
אלא
הכי
משמע
אזא
הכי
משמע
דכפר
הכהן
בחטאה
בשנגה
בחסא
שעשה
בשנגה
מכפר
על
נפשו
של
עצמו:
ובמאי.
על
איהו
חטא
מכפר
על
עצמו:
אלימא
בשחיטה.
דשנג
בשחיטה
לעבודת
כוכביס
אפי'
שחט
במוד
יכול
להקריב
קרבן
דהא
אמרן
אין
זה
שירות:
אלא
לאו
דשנג
בוירקיה.
וקאמר
דמכפר
ע"י
עצמו.
אלמא
קרבנו
חיי
ניחוח:
לעולם
היבא
דשנג
בשחיטה
קא
משחיני
קרא
ודקא
אמרת
אפי'
מוד
נמי
במוד
וראי
אין
קרבנו
ריח
ניחוח
דענישה
כומר
לעבודת
כוכביס
דאע"ג
דלאו
שירות
הוא
מ"ם
עבודת
חשובה
היא
דכבול
ד'
עבודת
היא:
1)
במאי
עביד
לעבודת
כוכביס
אילמא
דעביד
בשנג.
מאי
ושב
קאמר
כי
לא
עביד
במוד
שם
ועמוד
הוא
שלבז
הוי
לעולם
כוכביס:
אלא
מדיאמר
דעביד
עמ'
שיטא
במוד
עביד:
אלא
לאו
בשחיטה.
דשחט
במוד
ועבד
קרבנו
חיי
ניחוח
וכרכ
נחמן:
ורב
שחט
אמר
לעולם
בשחיטה
וכשנג
והוא
ושב
קאמר
רב
קאמר
אם
שב
מעיקרא
הוא.
בדשנג
עבד
קרבנו
חיי
ניחוח:
והודי
לעבודת
כוכביס.
ורקבו
עליו
לאלוהו:
הוי
קיימיתא.
ושנג
בוירקה:
ועביד
ליה
עבודה.
ודככל
עבודת
חשובין
לה.
ויולחו
נקיש
אליבא
דרב
שחט:
מלכרי
בשם
שלא
בכניז
לפי
שהוי
יריאם
להוכיז
הסם
תחיקנו
שלא
הוי
בוטחין
בעצמין:
חזני
בני
ישפש
תחתי
ככהונה
גדולה.
דניחא
ליה
ביה
משפטי:
אמר
לו
שפעיל
לחזוני:
אנקלי.
מלבוש
של
אשה:
לצלול.
אוור:
לאחורית:
לאשתו:
מה
לו
שלא
ירד
לה.
שמע'
שלא
ירד
לגדולה
דמעולם
לא
היה
כ"ג
כן
בא
לחקלה
זו
דרבנן
חזוני
עבודת
כוכביס
על
ידו
לפי
שנתקאט
שפעיל
בגדולה:
תוירד
לה.
מי
שיוירד
לגדולה
עצמי'
דלאחר
שפלה
אין
מורידין
אותו
שלא
יבא
לידי
תקלה:
לא
קבל
עליו
חזוני
לחיות
כ"ג.
ואע"ג
שרצה
חזוני
שיהא
אחיו
הגדול
כ"ג
נתקאט
בו:
א"ל
לשמעי'.
דחזוני
היה
חסך
יותר
משפטי:
בקשו
להורגו
שיחולו
בכהונה:
כל
המאורע.
שאחיו
לימוד
כן:
כל
הווראא
אותו.
כל
מי
שהיה
פוגע
בחזוני
כשהיה
בורח
מראה
באצבעו
לאותן
שהוי
רצין
אחריו
ואמר
עליו
זהו:
יהיה
מוכה
לה:
דהוה
מוכה
שבנב
חזוני
לשי"ש:
ומה
זו
שכרת
ממנה.
ברבחן
מן
הגדולה
שהוי
לא
יצאו
לקבל
עליו
הכהונה
גדולה
לפי
שהיה
אחיו
גדול
הימנו:
כן.
דבא
לפרוענות
כל
כן
דנתקאט
בו
לאחר
שרצה
שיהא
כ"ג
אעכ"ו
דאין
מורידין
אותו
לאחר
שעלה
שלא
יבא
כמו
כן
לידי
תקלה:
הכי
גריסין
בתחי'
כל
האמר

לר"י
מכשול
דעון.
כלומר
אם
נכשל
במוד
לא
הוי
קרבנו
וחי
ריח
ניחוח
אבל
בשנגה
הוי
ריח
ניחוח:
שכהן
מתכפר
ע"י
עצמו.
דאם
חוטא
יכול
להקריב
הוא
עצמו
קרבנו
ובהתכפר
בו
דאפשר
לומר
וכפר
הכהן
על
הנפש
השונגת
מה
ת"ל
בחטאה
בשנגה
אלא
הכי
משמע
אזא
הכי
משמע
דכפר
הכהן
בחטאה
בשנגה
בחסא
שעשה
בשנגה
מכפר
על
נפשו
של
עצמו:
ובמאי.
על
איהו
חטא
מכפר
על
עצמו:
אלימא
בשחיטה.
דשנג
בשחיטה
לעבודת
כוכביס
אפי'
שחט
במוד
יכול
להקריב
קרבן
דהא
אמרן
אין
זה
שירות:
אלא
לאו
דשנג
בוירקיה.
וקאמר
דמכפר
ע"י
עצמו.
אלמא
קרבנו
חיי
ניחוח:
לעולם
היבא
דשנג
בשחיטה
קא
משחיני
קרא
ודקא
אמרת
אפי'
מוד
נמי
במוד
וראי
אין
קרבנו
ריח
ניחוח
דענישה
כומר
לעבודת
כוכביס
דאע"ג
דלאו
שירות
הוא
מ"ם
עבודת
חשובה
היא
דכבול
ד'
עבודת
היא:
1)
במאי
עביד
לעבודת
כוכביס
אילמא
דעביד
בשנג.
מאי
ושב
קאמר
כי
לא
עביד
במוד
שם
ועמוד
הוא
שלבז
הוי
לעולם
כוכביס:
אלא
מדיאמר
דעביד
עמ'
שיטא
במוד
עביד:
אלא
לאו
בשחיטה.
דשחט
במוד
ועבד
קרבנו
חיי
ניחוח
וכרכ
נחמן:
ורב
שחט
אמר
לעולם
בשחיטה
וכשנג
והוא
ושב
קאמר
רב
קאמר
אם
שב
מעיקרא
הוא.
בדשנג
עבד
קרבנו
חיי
ניחוח:
והודי
לעבודת
כוכביס.
ורקבו
עליו
לאלוהו:
הוי
קיימיתא.
ושנג
בוירקה:
ועביד
ליה
עבודה.
ודככל
עבודת
חשובין
לה.
ויולחו
נקיש
אליבא
דרב
שחט:
מלכרי
בשם
שלא
בכניז
לפי
שהוי
יריאם
להוכיז
הסם
תחיקנו
שלא
הוי
בוטחין
בעצמין:
חזני
בני
ישפש
תחתי
ככהונה
גדולה.
דניחא
ליה
ביה
משפטי:
אמר
לו
שפעיל
לחזוני:
אנקלי.
מלבוש
של
אשה:
לצלול.
אוור:
לאחורית:
לאשתו:
מה
לו
שלא
ירד
לה.
שמע'
שלא
ירד
לגדולה
דמעולם
לא
היה
כ"ג
כן
בא
לחקלה
זו
דרבנן
חזוני
עבודת
כוכביס
על
ידו
לפי
שנתקאט
שפעיל
בגדולה:
תוירד
לה.
מי
שיוירד
לגדולה
עצמי'
דלאחר
שפלה
אין
מורידין
אותו
שלא
יבא
לידי
תקלה:
לא
קבל
עליו
חזוני
לחיות
כ"ג.
ואע"ג
שרצה
חזוני
שיהא
אחיו
הגדול
כ"ג
נתקאט
בו:
א"ל
לשמעי'.
דחזוני
היה
חסך
יותר
משפטי:
בקשו
להורגו
שיחולו
בכהונה:
כל
המאורע.
שאחיו
לימוד
כן:
כל
הווראא
אותו.
כל
מי
שהיה
פוגע
בחזוני
כשהיה
בורח
מראה
באצבעו
לאותן
שהוי
רצין
אחריו
ואמר
עליו
זהו:
יהיה
מוכה
לה:
דהוה
מוכה
שבנב
חזוני
לשי"ש:
ומה
זו
שכרת
ממנה.
ברבחן
מן
הגדולה
שהוי
לא
יצאו
לקבל
עליו
הכהונה
גדולה
לפי
שהיה
אחיו
גדול
הימנו:
כן.
דבא
לפרוענות
כל
כן
דנתקאט
בו
לאחר
שרצה
שיהא
כ"ג
אעכ"ו
דאין
מורידין
אותו
לאחר
שעלה
שלא
יבא
כמו
כן
לידי
תקלה:
הכי
גריסין
בתחי'
כל
האמר

לר"י
מכשול
דעון.
כלומר
אם
נכשל
במוד
לא
הוי
קרבנו
וחי
ריח
ניחוח
אבל
בשנגה
הוי
ריח
ניחוח:
שכהן
מתכפר
ע"י
עצמו.
דאם
חוטא
יכול
להקריב
הוא
עצמו

עין מושפט
נר מצוה

מו א ב מו ח פיו מיז מהלי ניהא
מקדא הלש ינ:

רבינו גישו

עלי עולה מנחה. דכל המתנדב מחילה להביא או עולה או מנחה או טביל עליו קומקוסו הוא חמין. כלומר הייתי דן אותו בתורתך דאמור ליהודי לבחלה בדי שילא יבאי ליהי הקלה דשמא יקריבני בבית חזיו ויהא ענוש כרת אלא בשתיקה יביא קרבנותיו ולא יהא רודר לבחילה קודם שקריבני. הוא חזין נמי לשמא קרבנותי. לישנא אורייתא בתתוי כל האומר לי עלה הב אני כופתא לפני איה. דר' יהושע בן פוחייה היה נשאי דה"ק דקודם ליהודין לגדולה מי שרשה אמר לי עלה בה והיה נשא הייתי כופתא לפני איי כנשוי שעליתי כל האומר ליה למה דמנחי אני מטיל עליו קומקוסו של חמין כלומר שהייתי מאבדו ביום: ר"מ ישיעוריו טו ט

נודמן ‏אי וקן אחד לבוש לבנים. * צירושלמי פריך והכמיו וכל אדם לא יהיה צלחל מועד ואפי' מלאכים דלמיז דמותו פניהם בני אדם ומתני דשמא שכינה היתה:

חוניו ר' חנני תמתי הא דרשנין צמ"כ תמת אציו זומן שהוא ממלא מקום אציו וזה לא היה יודע סדר עבודה דלא קאמר ליה צא ולאמנדן סדר ^(א) [עבודה] וש לומר דציראת טחא היה ממלא מקום אצוויזו וחס מאמנר וכי לא ראה כהן גדול משמש מעולם שהיה לוצש בצאוקנלי ומגורי צנילול ועוד הא אציו נעשה דלא גדול עד שיעשה סגן וש לומר דכהן היה יודע ^(א) וצא ליכנס בצכונה גדולה תחילה:

והעלה ‏עִיִּו עוֹזֶה אֶשֶׁם שמים.

תמימה הרי י' כהן איסור שמוטי חוץ ^(א) ונראה לזכני נח היה מעלה ^(א) ^(א) [לעצמי כוכבים] הנודרים נרדס ונדנות:

בתחילה ‏כֹּה האומר עולה ^(א) [או] מנחה. צמחלה קודם שיפירש קרבנו ואומר הרי עלי עולה ומנחה אזי מטיל עליו כו' משום דאין טוב לומר עלי שמא לא יקיים וכתיב [דברים ג] [וכי תחדל לגדור וגו'] כך פירש הקוטנרס עוד פירש צקונט' פירוש אחר גרסינן צמחילה כל האומר עלה אזי כופמו ומניחו לפני ארי עכשיו כל האומר לירד מננה אזי מטיל עליו קומקוסו של חמין צמחילה ליהי שונה נרדנות וכל האומר לי עלה לגדולה כו' ועכשיו שעליתי לגדולה רבי יהושע בן פרמיה נשא היה צמס' ^(א) [הוא] ^(א) [וגיטבעותיה צבאות. שהן היו מכתיבין לה במעבר חכבים. והיונו דמתי יהיה מנחה לה. אבל אותו בית חזיו היה לשם עבודת כוכבים כדמתבאר בו יוסף ב"ר דהיא הריט גשענה ורבה כו'. ויהי חסיה וחי וימי כמו חרס שמש כדכתבי האומר לורס ולא יורה וכי: יאצאמור דהיא איתי הנותן דקאמר נביא דאחת מאותן ערים שהיא נוקאת בית שמש תשעה יורחיה. ככבים דחכמים הן:] כבנות דרשים דעתן קלות לבין ריועין קל: ועוד ענין לקרבני שהיה קממותו בביתו את ישראל. דוריעין שבכחו של ישראל שתי חטובין ואין מעפברדיהם בהן כ"י: ואת אבהן ששמיים. שיש להן יראת שמים לכל אומות ואותן אומות דקריבנותיו כלפי מורה אין מכתיבין ושבענין בישאל ויאני יראי שמים: גדול שמי בניוים שמיים: שמי אומותיש להן יראת שמים: איל כל רב שמי. שמי אלה הוא זה שמי. לפי שא לא היה רואה שמים דהוי כיה כרב מילי דחסיותו הוי כיה מנביה עינוי כן הארין היה מבטי מרוב ענה וזו אחת ההתא ממדותיו: ורצו לנווה במשה זו רב יוסף ורב ששת תלמידיו ונעשו סני דהרורין: דקרו ליה אלהא דאלהא. היינו גדול שמי בניוים אבל איה ריבאי אוח: א"י נתום הא מנחת טהורה זה הלמדן תודה טהורה כלא הורדה: ^(א) [דאזן שעומדין בבית ה' בלילות הוו כעבודת עבודה:] מנחה בניו. והכי קאמר לעולם כיה חייספוק זאת מירשאל שלא יהא מנחה

קמ:

נודמן ‏אי וקן אחד לבוש לבנים. * צירושלמי פריך והכמיו וכל אדם לא יהיה צלחל מועד ואפי' מלאכים דלמיז דמותו פניהם בני אדם ומתני דשמא שכינה היתה:

חוניו ר' חנני תמתי הא דרשנין צמ"כ תמת אציו זומן שהוא ממלא מקום אציו וזה לא היה יודע סדר עבודה דלא קאמר ליה צא ולאמנדן סדר ^(א) [עבודה] וש לומר דציראת טחא היה ממלא מקום אצוויזו וחס מאמנר וכי לא ראה כהן גדול משמש מעולם שהיה לוצש בצאוקנלי ומגורי צנילול ועוד הא אציו נעשה דלא גדול עד שיעשה סגן וש לומר דכהן היה יודע ^(א) וצא ליכנס בצכונה גדולה תחילה:

והעלה ‏עִיִּו עוֹזֶה אֶשֶׁם שמים.

תמימה הרי י' כהן איסור שמוטי חוץ ^(א) ונראה לזכני נח היה מעלה ^(א) ^(א) [לעצמי כוכבים] הנודרים נרדס ונדנות:

בתחילה ‏כֹּה האומר עולה ^(א) [או] מנחה. צמחלה קודם שיפירש קרבנו ואומר הרי עלי עולה ומנחה אזי מטיל עליו כו' משום דאין טוב לומר עלי שמא לא יקיים וכתיב [דברים ג] [וכי תחדל לגדור וגו'] כך פירש הקוטנרס עוד פירש צקונט' פירוש אחר גרסינן צמחילה כל האומר עלה אזי כופמו ומניחו לפני ארי עכשיו כל האומר לירד מננה אזי מטיל עליו קומקוסו של חמין צמחילה ליהי שונה נרדנות וכל האומר לי עלה לגדולה כו' ועכשיו שעליתי לגדולה רבי יהושע בן פרמיה נשא היה צמס' ^(א) [הוא] ^(א) [וגיטבעותיה צבאות. שהן היו מכתיבין לה במעבר חכבים. והיונו דמתי יהיה מנחה לה. אבל אותו בית חזיו היה לשם עבודת כוכבים כדמתבאר בו יוסף ב"ר דהיא הריט גשענה ורבה כו'. ויהי חסיה וחי וימי כמו חרס שמש כדכתבי האומר לורס ולא יורה וכי: יאצאמור דהיא איתי הנותן דקאמר נביא דאחת מאותן ערים שהיא נוקאת בית שמש תשעה יורחיה. ככבים דחכמים הן:] כבנות דרשים דעתן קלות לבין ריועין קל: ועוד ענין לקרבני שהיה קממותו בביתו את ישראל. דוריעין שבכחו של ישראל שתי חטובין ואין מעפברדיהם בהן כ"י: ואת אבהן ששמיים. שיש להן יראת שמים לכל אומות ואותן אומות דקריבנותיו כלפי מורה אין מכתיבין ושבענין בישאל ויאני יראי שמים: גדול שמי בניוים שמיים: שמי אומותיש להן יראת שמים: איל כל רב שמי. שמי אלה הוא זה שמי. לפי שא לא היה רואה שמים דהוי כיה כרב מילי דחסיותו הוי כיה מנביה עינוי כן הארין היה מבטי מרוב ענה וזו אחת ההתא ממדותיו: ורצו לנווה במשה זו רב יוסף ורב ששת תלמידיו ונעשו סני דהרורין: דקרו ליה אלהא דאלהא. היינו גדול שמי בניוים אבל איה ריבאי אוח: א"י נתום הא מנחת טהורה זה הלמדן תודה טהורה כלא הורדה: ^(א) [דאזן שעומדין בבית ה' בלילות הוו כעבודת עבודה:] מנחה בניו. והכי קאמר לעולם כיה חייספוק זאת מירשאל שלא יהא מנחה

קמ:

נעשה מעשר. והא דלמרינן לעיל [[]ע"פ] צמשיטה לא מיפסלא מוקי לה רב ששת בשוגג: הודא לעבודס כוכבים. אמנר לה אלי אלה: **קמייסא**. שגג צוריקה: **אצל** שמיטה אימא מודה ליה לרב נחמן. ואפילו הזיד: נכנס עימא. לפני ולפנים: **אמר** ליה. שמעני לחזויו צפא ולאמנדן סדר עבודה: **אונקלי**. מלוצש של עליו: **לילול**. אזור: **לחטופסו**. לחשמו:

זה שלא ירד לה. שמעי שלא ירד לה לגדולה כך נתקנא צלחיו: **היוד** **לה על אחס כמה וכמה**. שאין מוירדין אותו שלא יקלכל עלמו: **כא** **ואלמדך**. מזונו היה חסכ משמעיו: **צמרה ממנה**. שלא ראה לקבלה מתחילה: ^(א) **כל האומר עולה**. ^(א)[ואן] מנמה צמחילה קודס שיפירש קרבנו ואמנר עליו^(א) עולה או מנחה אזי מטיל עליו כו' משום דאין טוב לומר עלי שמא לא יקיים וכתיב [דברים ג] [וכי תחדל לגדור. לשון אחר צמחילה כל האומר עלה אזי כופמו ומניחו לפני ארי ועכשיו כל האומר לירד הימנה אזי מטיל עליו קומקוסו של חמין צמחילה ליהי שונה את נרדנות וכל האומר לי עלה לגדולה כו' ועכשיו שעליתי לגדולה וכו'. רבי יהושע בן פרמיה נשא היה צמס' ^(א) [הוא] ^(א) [וגיטבעותיה צבאות. שהן היו מכתיבין לה במעבר חכבים. והיונו דמתי יהיה מנחה לה. אבל אותו בית חזיו היה לשם עבודת כוכבים כדמתבאר בו יוסף ב"ר דהיא הריט גשענה ורבה כו'. ויהי חסיה וחי וימי כמו חרס שמש כדכתבי האומר לורס ולא יורה וכי: יאצאמור דהיא איתי הנותן דקאמר נביא דאחת מאותן ערים שהיא נוקאת בית שמש תשעה יורחיה. ככבים דחכמים הן:] כבנות דרשים דעתן קלות לבין ריועין קל: ועוד ענין לקרבני שהיה קממותו בביתו את ישראל. דוריעין שבכחו של ישראל שתי חטובין ואין מעפברדיהם בהן כ"י: ואת אבהן ששמיים. שיש להן יראת שמים לכל אומות ואותן אומות דקריבנותיו כלפי מורה אין מכתיבין ושבענין בישאל ויאני יראי שמים: גדול שמי בניוים שמיים: שמי אומותיש להן יראת שמים: איל כל רב שמי. שמי אלה הוא זה שמי. לפי שא לא היה רואה שמים דהוי כיה כרב מילי דחסיותו הוי כיה מנביה עינוי כן הארין היה מבטי מרוב ענה וזו אחת ההתא ממדותיו: ורצו לנווה במשה זו רב יוסף ורב ששת תלמידיו ונעשו סני דהרורין: דקרו ליה אלהא דאלהא. היינו גדול שמי בניוים אבל איה ריבאי אוח: א"י נתום הא מנחת טהורה זה הלמדן תודה טהורה כלא הורדה: ^(א) [דאזן שעומדין בבית ה' בלילות הוו כעבודת עבודה:] מנחה בניו. והכי קאמר לעולם כיה חייספוק זאת מירשאל שלא יהא מנחה

ואין צריך לומר דבר אחר [וכו']: מרזקאמר אין צריך לומר דבר אחר ^(א) מכלל דבית חוניו לאו עבודת כוכבים הוא תניא כמאן דאמר בית חוניו לאו עבודת כוכבים הוא ^(א) דתניא אותה שנה שמת שמעון הצדיק אמר להן

שנה זו הוא מת אמרו לו מנין אתה יודע אמר להן כל יום הכהורים נודמן לי זקן אחד לבוש לבנים ונתעמף לבנים ונכנס עמי שנה זו נודמן לי זקן אחד לבוש שחורים ונתעמף שחורים ונכנס עמי ולא יצא אחר הרגל חלה שבעת ימים ומת ונמנעו אחיו הכהנים מלברך בשם בשעת פמירתו אמר להם חוניו בני ישמש תחתי נתקנא בו שמעי אחיו שהיה גדול ממנו שתי שנים ומחצה אמר לו בא ואלמדך סדר עבודה הלבישו באונקלי והגרו בצילצול העמידו אצל המזבח אמר להם לאחיו הכהנים ראו מה נדר זה וקיים לאהובתו אותו היום שאשתמש בכהונה גדולה אלבוש באונקלי שליכי ואחגור בצילצול שליכי בקשיו אחיו הכהנים להרגו רץ מפניהם ורצו אחריו הלך לאלכסנדריא של מצרים ובנה שם מזבח והעלה עליו לשום עבודת כוכבים וכששמעו חכמים בדבר אמרו מה זה השלא ירד לה כך היודר לה על אחת כמה וכמה דברי רבי מאיר אמר לו רבי יהודה לא כך היה מעשה אלא לא קיבל עליו חוניו שהיה שמעי אחיו גדול ממנו שתי שנים ומחצה ואף על פי כן נתקנא בו חוניו בשמעי אחיו אמר לו בא ואלמדך סדר עבודה והלבישו באונקלי והגרו בצילצול והעמידו אצל המזבח אמר להם לאחיו הכהנים ראו מה נדר זה וקיים לאהובתו אותו היום ^(א) שישתמש בכהונה גדולה אלבוש באונקלי שליכי ואחגור בצילצול שליכי בקשו אחיו הכהנים להרגו סח להם כל המאורע בקשו להרוג את חוניו

ואמר עולה מנחה: א) גמ' ומאי משמע דעיר ההרס לישנא: שם הביאי בני מרוחק ונבויתו מקצה הארץ המביאי בני מרוחק אמר: שם אמר רב אמרי לה אמר רב יהודה: שם דקרו ליה אלהא ובכל מקום מוקטו מנש' ומנחת טהורה בכל מקום סיד': שם מנחת טהורה א"ר נתנויא זה הלומד תורה בטהרה: שם זה מזבח בניו וכי גיב ג"א בקצת ספרים (נד) מיכלא הסרי הגדול ועמד ומקריב קרבן על מזבח שהוא בניו למעלה: שם כל העוסק בתורה כאילו בנה מזבח והקריב עליו עולה שנתה וכי: שם האי לעולה ולמנתה עולה ומנחה מיבעי ליה: שם ובלבד שיבינו לבו לשמוס ג"ב ג"א בכל הספרי די שבשרי שיכונו אבות את דעתו לשמים: שם ומה כשרון לבעליה כי אם ראות עיניו. שם ובלבד שיכונו דעתו לשמוס: שם לא אמתינו לכס ובוחו: שם לרצונם ובוחו לדעתם ובוחו: רשי' מכירין כן הראשון ואין מככירינן עולם: ד"ה אוח כו' שפאמינסי בהקב"ה ואין עובדין עבודת כוכבים: ד"ה שמי את בתמייה וגי' בכורות דך מב ע"ב וגרד דך כו' ע"א: ד"ה לעולם כו' בדיבי חיימיס בשלמה ובקרבנות: ד"ה מאי כו' ואל חביז זאת החוקה: ד"ה אין צריך לא לעולה: בא"ד כגון ילחם לכס בלשמים: ד"ה לרצונם כו' לקיים מצותי שהאח כפחה לכס (במח [בין] הסיד':

סליקן פריקא וסליקא מס' מנחות **עזרת אילתו** אלוהי הרוחות **בכל הגמרות** כ"י שבדי ספורי פ"ד ר' ישמעאל אחר פרק שתי מדות וכן כפ' המשוניות לרובכ"ס ד"ה וסימן פרקי המסכתא: כל דקבינן: מןקמן: בהכלתא: דכל מנחתא: אילין תרתא: וכל קרבניא: תרתינן: ר' ישמעאל אמר: תרתינן מנחתא: הרי עלי:

סליקן פריקא וסליקא מס' מנחות **עזרת אילתו** אלוהי הרוחות **בכל הגמרות** כ"י שבדי ספורי פ"ד ר' ישמעאל אחר פרק שתי מדות וכן כפ' המשוניות לרובכ"ס ד"ה וסימן פרקי המסכתא: כל דקבינן: מןקמן: בהכלתא: דכל מנחתא: אילין תרתא: וכל קרבניא: תרתינן: ר' ישמעאל אמר: תרתינן מנחתא: הרי עלי:

מסורת הש"ס

(ב) [ומילה ג', (א) יומא ג']: יומא ג' טו: [ומס' דסופו פ"י צ"ח], (ד) עולה לש"ש (ד"ק) [אבות דר"י פ"א] (ה) לי מלה ז"ק, (ו) הרי פלי ז"ק, (ז) סדר הבא לפנס (ח) ז"ק, (ט) עי רש"ן וז"ק, (י) [אולי הוא מיתוקן, (א) ז"ק, (ב) וזהכי מפורש בהדיא בלכות ג' דר"י פ"י ע"ש],

תורה אור השלם

1. ביום ההוא יקרה מנחב
למי בתוך ארץ מצרים
ומצוה אצל גבורה ללי:
ישעוריו טו ט

2. ביום ההוא יקרי חשב
ערים בארץ מצרים
מדרכות שפת כנען
ותשבעות ליי צבאות עיר
הקרה יאמר לאתך:
ישעוריו טו ט

הגהות הב"ח

(ב) נפרא אותו היום
שאשתמש
בכסהו:
(ג) רש"י ד"ה כל האומר כ"כ
כתיב קלנוסוס נתקן גינספ"א וז'
נגמ' ועיין מחמתוס:

גליון הש"ס

תום' ר"ח נודמן כ"ב
בירושלמי: יומא פ"י כ"ב
מסו': ד"ה ותקלה כו'
לעבדים הגוררים בדרים
וגיבות. ע"י זכחות מנ' ע"א
ועס קנן פ"ג מוס' ד"ה
למור:

מוסף רש"י

וגמננו אחיו הכהנים
מלברך בשם. מלברך
נרמס כלמס' את העס כסס
המפורסו עלה היו מלי'
(יומא ט"ז):

שיטה מקובצת

וגמננו אחיו הכהנים
מלברך בשם. מלברך
נרמס כלמס' את העס כסס
המפורסו עלה היו מלי'
(יומא ט"ז):

וגמננו אחיו הכהנים
מלברך את העס כסס
המפורש שלא היו יודיען
לאומרו בקדושה ובטהרה
א"ל וכי כן מצאתו ברש"י
כ"י אחי: ד"ה בא ולאמנדן
דחוניו היה חסכ: א"ה
שבדחי כו' שלא רצה לקבלה
כך חזר ונתקנא הסיד'
ומה"י בתחלה כל האומר:
ד"ה מדרכות כו' וסיפיה
דקרא ושבעות לה' צבאות
הסיד': תד"ה בתחלה כו' כל

^[1] א) גמ' ומאי משמע דעיר ההרס לישנא: שם הביאי בני מרוחק ונבויתו מקצה הארץ המביאי בני מרוחק אמר: שם אמר רב אמרי לה אמר רב יהודה: שם דקרו ליה אלהא ובכל מקום מוקטו מנש' ומנחת טהורה בכל מקום סיד': שם מנחת טהורה א"ר נתנויא זה הלומד תורה בטהרה: שם זה מזבח בניו וכי גיב ג"א בקצת ספרים (נד) מיכלא הסרי הגדול ועמד ומקריב קרבן על מזבח שהוא בניו למעלה: שם כל העוסק בתורה כאילו בנה מזבח והקריב עליו עולה שנתה וכי: שם האי לעולה ולמנתה עולה ומנחה מיבעי ליה: שם ובלבד שיבינו לבו לשמוס ג"ב ג"א בכל הספרי די שבשרי שיכונו אבות את דעתו לשמים: שם ומה כשרון לבעליה כי אם ראות עיניו

^[2] א) גמ' ומאי משמע דעיר ההרס לישנא: שם הביאי בני מרוחק ונבויתו מקצה הארץ המביאי בני מרוחק אמר: שם אמר רב אמרי לה אמר רב יהודה: שם דקרו ליה אלהא ובכל מקום מוקטו מנש' ומנחת טהורה בכל מקום סיד': שם מנחת טהורה א"ר נתנויא זה הלומד תורה בטהרה: שם זה מזבח בניו וכי גיב ג"א בקצת ספרים (נד) מיכלא הסרי הגדול ועמד ומקריב קרבן על מזבח שהוא בניו למעלה: שם כל העוסק בתורה כאילו בנה מזבח והקריב עליו עולה שנתה וכי: שם האי לעולה ולמנתה עולה ומנחה מיבעי ליה: שם ובלבד שיבינו לבו לשמוס ג"ב ג"א בכל הספרי די שבשרי שיכונו אבות את דעתו לשמים: שם ומה כשרון לבעליה כי אם ראות עיניו

^[3] א) גמ' ומאי משמע דעיר ההרס לישנא: שם הביאי בני מרוחק ונבויתו מקצה הארץ המביאי בני מרוחק אמר: שם אמר רב אמרי לה אמר רב יהודה: שם דקרו ליה אלהא ובכל מקום מוקטו מנש' ומנחת טהורה בכל מקום סיד': שם מנחת טהורה א"ר נתנויא זה הלומד תורה בטהרה: שם זה מזבח בניו וכי גיב ג"א בקצת ספרים (נד) מיכלא הסרי הגדול ועמד ומקריב קרבן על מזבח שהוא בניו למעלה: שם כל העוסק בתורה כאילו בנה מזבח והקריב עליו עולה שנתה וכי: שם האי לעולה ולמנתה עולה ומנחה מיבעי ליה: שם ובלבד שיבינו לבו לשמוס ג"ב ג"א בכל הספרי די שבשרי שיכונו אבות את דעתו לשמים: שם ומה כשרון לבעליה כי אם ראות עיניו

^[4] א) גמ' ומאי משמע דעיר ההרס לישנא: שם הביאי בני מרוחק ונבויתו מקצה הארץ המביאי בני מרוחק אמר: שם אמר רב אמרי לה אמר רב יהודה: שם דקרו ליה אלהא ובכל מקום מוקטו מנש' ומנחת טהורה בכל מקום סיד': שם מנחת טהורה א"ר נתנויא זה הלומד תורה בטהרה: שם זה מזבח בניו וכי גיב ג"א בקצת ספרים (נד) מיכלא הסרי הגדול ועמד ומקריב קרבן על מזבח שהוא בניו למעלה: שם כל העוסק בתורה כאילו בנה מזבח והקריב עליו עולה שנתה וכי: שם האי לעולה ולמנתה עולה ומנחה מיבעי ליה: שם ובלבד שיבינו לבו לשמוס ג"ב ג"א בכל הספרי די שבשרי שיכונו אבות את דעתו לשמים: שם ומה כשרון לבעליה כי אם ראות עיניו